

רולנדה קאן:

„בארץ לא מוכנים לקלוט הצלחה גדולה!“

לפני כשבועיים זכה הפנטומימאי ג'וליאן שג'ון בפרס דקלרהזהב. שהוא האוסקר של הטלוויזיה. הפרס ניתן לסדרה הקומית התזמורת. ששניים מפרקיה כבר ראינו בטלוויזיה הישראלית. התזמורת זכתה במקום הראשון בין 52 תוכניות בידור שעמדו לתחרות. אני גיליתי את שג'ון ואת חברתו לחיים ולעבודה רולנדה קאן. דרך הצגת הילדים שלהם. אלף הפרצופים. ולפי דעתי הפרטית היא גנבה לו את ההצגה. נודע לי, כי רולנדה. המתחבאת מאחורי ג'וליאן שג'ון. תרמה תרומה נכבדת מאוד לכתובת התזמורת וגם שיחקה שם ועל כן יש לה חלק בפרס. שאלתי אותה:

מה הוא החלק שלך בהפקה שעבורה זכה ג'וליאן בפרס היוקרתי הזה?

ג'וליאן הגה את הרעיון. אני עורתי לו בכתיבה. חלק מהבריי חות הן שלי ואני גם מופיעה לצידו. אבל, בפירוש, ג'וליאן הוא המוביל ואני רק משפצת ומסיפה.

● אתם קוראים לתזמורת "קומדיה ללא-מילים. מה ההבדל בין זה לבין פנטומימיה?"

יש הבדל. בפנטומימיה אתה מציג כל דבר בהגזמה גדולה. מה שאנחנו עושים, זו הצגה רגילה. אבל כלי דיבורים. בעצם כמו צ'רלי צ'פלין או כמו בסטר קיטון.

● בהצגת-הילדים שלכם בכל זאת דיברתם קצת והיו גם אפקטים קוליים. מדוע?

אנחנו חושבים שילדים לא אוהבים שקט מוחלט. זה מפחיד אותם ומשעמם אותם ואפילו גורם להם לחרדה. אז ג'וליאן הגה את הרעיון של קצת דיבורים וקצת קולות ואת זה הילדים מקבלים בשמחה.

● רולנדה, את שחקנית. פנטומימאית או הכל בי יחד?

אני אוהבת לחשוב שאני קומיקאית.

● יש מעט מאוד קומיקאיות-נשים בעולם. יש לך מושג מדוע?

נדמה לי שאני יודעת. הסכנה בדחיית הגבול בין קומדיה לבין וולגריז היא גדולה. קל מאוד לעבור את הקו ואנשים לא אוהבים לראות נשים וולגריות. אשה היא תמיד דמות אמהית. שאותה צריך לכבד ולאהוב. מכאן ועד לחוסר-כבוד לקומיקאיות-נשים. הדרך קצרה.

● זה מפריע לך?

זה מפריע לי מאוד, אבל, כנראה, שלא עד כדי להפסיק להצי חיק.

● זכותם בפרס יוקרתי מאוד. כמעט לא איזכרו את זה בעיתונות הישראלית.

זה נכון. כל הזמן מטלפנים לנו מכל העולם כדי לברך אותנו. ובארץ לא יודעים על הזכיה. אני חושבת שבארץ עוד לא מוכנים לקלוט הצלחה כזאת.

● מה יביא לכם הפרס הזה?

הוא כבר הביא הצעות טובות מאוד מחו"ל והייתי מאוד רוצה שהוא יביא לנו מעמד של כותבים מוכרים.

מוסקו אלקלעי:

„אמ"י לא הוקמה כדי שישתינו עליה!“

הנהלת אמ"י (איגוד אמני ישראל) רותחת. הסתבר להם ששחקנים. בעידודם של הבמאי אבי נשר והמפיק יצחק סחייק. עבדו עליהם בעיניים. שאלתי את מוסקו אלקלעי. מי שמתעסק בשחקני קולנוע בהנהלת אמ"י. מה בדיוק קרה.

כשאבי נשר הלך לעשות את זעם ותהילה. פנה אליי המפיק של הסרט וביקש ממני לעשות להם תנאים מועדפים. מאחר והסרט הוא דל-תקציב. לא הסכמנו לרדת ממחיר-המינימום, שהיה אז 136 דולר ליום (שמתוך זה הולכים 50% למס-הכנסה ו-10% לסוכן). סחייק ואבי נשר הפעילו לחצים על השחקנים ואלה באו אלינו ובכו ועשו סקנדלים ואמרו שהם רוצים לעשות את הסרט בכל מחיר. אמרנו להם שאם נותר ונדר מהמינימום, אנחנו יכולים לסגור את החנות וללכת הביתה. למפיק ולבמאי לא היתה ברירה והם חתמו על מחיר המינימום. אחר-כך הסתבר שהשחקנים קיבלו את המינימום, שילמו ממנו למס-הכנסה ולסוכן שלהם, וממה שנשאר הכריחו אותם אבי נשר ויצחק סחייק להחזיר להם 50 דולר לכל יום-עבודה. מעניין להזכיר שהסרט דלי-האמצעים עלה 850 אלף דולר. שהוא סכום אדיר.

● מה עשיתם כשהתברר לכם שרוזמתם?

קראנו לשחקנים בפני ועדת-שמעת ונזפנו בהם קשות. אז התחיל אבי נשר לדבר על הסרט החדש שלו, שוברים. ושוב באו אלינו שנוריד מינימום. לא הסכמנו ואו אבי נשר, בעזרת כוחי השיכנוע שלו ואני לא יודע מה עוד, לקח שחקנים מהשורה הראשונה ונתן להם 500 דולר ל-25 ימי-עבודה.

● מי השחקנים?

בדיוק אלה שאין להם. כנראה. בעיית שלם במכולת: דודו דותן. גלי עטרי. אריק סיני. נתן דטנר ואחרים.

● אם השחקנים עצמם לא מתעקשים על מחירי מינימום. למה, באמת, לא תסגרו את החנות?

כי הקבוצה הזאת מונה 20 איש מתוך 1,300 שחקנים. בגללם לא נוותר. אמ"י זה לא 11 משוגעים שעוברים בהתנבחות כדי שישתינו עליהם.

● מה אתם מתכוונים לעשות עם הקבוצה הזאת שהמרתה את החוקים שלכם?

כבר החלטנו. אלא שאני חושב שזה יהיה לא פייר להודיע על זה בעיתונות לפני שנקרא לכל אחד מהם. ונאמר לו, אישית, מה החלטנו לעשות נגדו.

רות שיטריח:

„תמורת בני, הייתי נותנת גם ראש-משלה!“

הוויכוח על שיחרור השבויים נמשך וכנראה יימשך עוד זמן רב. חברי-הכנסת מאיר שיטריח אמר שאילו בנו היה בין השבויים, הוא לא היה תומך בהחלטה לשחרר את המחבלים. לבנו של ח"כ שיטריח יש גם אמא. רות שיטריח. ואותה שאלתי אם גם היא חושבת כמו בעלה.

אם בני היה יושב כשבי, הייתי נותנת תמורתו את כל המחבלים שהיו דורשים ואם היה צריך, הייתי מוסיפה גם את ראש-המשלה.

ככה אני חושבת. אבל יש לי הרגשה שכל התשובות האלה, גם של אלה שאומרים שהיו מחזירים וגם של אלה שאומרים שלא היו מחזירים, הן לא תשובות רציניות. אני פשוט לא מאמינה שאדם יכול לתאר לעצמו בכלל איך היה מרגיש ומה היה חושב אילו בנו הפרטי היה יושב כשבי, ולכן אני מציעה להפסיק את כל הסיפור.